

— А опълченията, твоя свѣтлостъ? Да бждатъ ли готови за походъ?

Славъ се замисли за нѣколко мига, сви вежди, задиша тежко.

И взе решението си.

— Опълченията — нека чакатъ втора повеля. Сега ще заминатъ пратеници до латинския императоръ.

*

Следъ като остави въ Филипополъ за свой намѣстникъ фландърския рицаръ Жираръ дьо Стремъ, Анри обсади Славовата крепость Кричимъ и разпрати отряди къмъ всички останали калета въ областта.

Деспотътъ на Цѣпина трѣбваше да признае властта на латинския императоръ, или трѣбваше да приеме борбата съ него.

Ала веднага Славъ бѣ проводилъ пратеници съ предложение за миръ и приятелство.

Затова сега въ лагера на латинитѣ очакваха да пристигне самъ деспотъ Алексей Славъ, който да поднесе почитта и покорството си на императора.

Бѣха издигнали най-хубавата шатра: висока, кржгла, съ завеси отъ копринено кадифе, подплатени съ атлазъ. Вътре, по срѣдата, поставиха ложе, покрито съ завивка отъ алень сатенъ, везанъ съ злато. Предъ ложето послаха мека тигрова кожа.

Тамъ седѣше сега императоръ Анри, заобиколенъ отъ всичкитѣ си най-знатни барони, облѣчени въ лъскави бранны доспѣхи, съ шлемове на главата и саби, съ скжпоценни дрѣжки, запасани на кръста. Връзъ туникитѣ, надѣнати надъ ризницитѣ, бѣха извезани червени кръстове,

Навѣнъ засвириха тромпети. Единъ валець се втурна въ палатката и съобщи, че деспотътъ на Цѣпина е пристигналъ съ людетѣ си.

Анри даде знакъ да го въведатъ при него. Наредени въ кржгъ около императора, съ дѣсници опрѣни върху дрѣжката на меча, баронитѣ впериха любопитно очи къмъ входа на палатката, кждето двама орѣженосци вдигнаха тежкитѣ завеси.